

Falskneri. Det ved det ærede Medlem udmærket godt, og jeg tvivler ogsaa paa, at han har mig mistænkt for ikke at kunne dividere 8 ind i 56 — for det er hele Fadæsen. Det kan hænde enhver tænker jeg, at han kan gøre en Fejl, eller foretage en Forveksling; det er hændt mig, det kan hænde andre, tænker jeg, een Gang, men saa hænder det rimeligvis ikke tiere — jeg haaber ikke, det hænder mig tiere. Det ærede Medlem skulde ogsaa af en anden Grund ikke sætte sig paa den høje Hest i dette Tilfælde. Det ærede Medlem erindrer nok, hvorledes det ærede Medlem for Aarhus Amts nordre Kreds (Sabroe) i Fyn havde sit Uheld, over for hvilket mit Uheld blegner. (Sabroe: De skaanede mig heller ikke!) Der var heller ikke Anledning dertil, thi det ærede Medlem gjorde ikke nogen Rettelse, men fremturede i sin Fejltagelse, han lod staa i Rigsdagstidenden noget, der stod i Strid med, hvad han havde sagt i Salen. Det ærede Medlem læste op af en Kontrakt, som han var meget ivrig efter at faa mig til at udtale mig om, da jeg siden fik Ordet, idet han raabte: „Slavekontrakten“. Han læste op af denne saakaldte Slavekontrakt en Paragraf, hvorefter — saaledes læste han op her i Tinget — det skulde være forbudt Lejehusmændene under en vis Gaard at modtage Besøg af fremmede. Denne Kontrakt fik man som Manuskript over i Rigsdagstrykkeriet, og Sættterne læste den og fik noget ganske andet ud, end det ærede Medlem læste op. Jeg anholdt naturligvis det ærede Medlem paa det, fordi jeg havde al Anledning dertil. Enten forstod det ærede Medlem ikke, hvad han læste op, eller ogsaa læste han forsætlig urigtigt. Hvis det ærede Medlem straks var kommet og havde sagt: Jeg maa gøre Tinget en Undskyldning for, at jeg ikke har forstaaet, hvad der stod i den Kontrakt, jeg har refereret den forkert eller manglet Forstaaelse af Ordlyden eller simpelthen læst fejl, skulde jeg blot have noteret Faktum. Som sagt, det er den Art Uheld, der kan indtræffe og være mere eller mindre generende, men jeg tror ikke, det er til nogen Nytte at slaa sig til Ridder paa dem over for hinanden. Jeg sagde før, at jo større det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds gør denne Sag, desmindre bliver den, og jeg tror, at det ærede Medlem netop har gjort den for stor; thi han søgte at godtgøre, at mine Betragtninger, som vare knyttede til Statsregnskaberne, vare fuldstændig for-

fejlede, da Gennemsnitsbeløbene viste sig at være mindre, end jeg fejlagtig havde angivet. Men det er en komplet Overdrivelse, der i Unøjagtighed ogsaa overskygger mit Uheld. De Tal, der ere de faktiske og ægte, bevise helt og fuldt, hvad jeg søgte at godtgøre. Der er ikke mellem de fejlagtige Tal og de ægte nogen Væsensforskel, men kun en Gradsforskel. Jeg skal af Hensyn til det sene Tidspunkt, og da jeg har andet og mere paa Hjerte, ikke forfølge dette videre; det er jo ogsaa noget, enhver kan se ved at slaa efter i Rigsdagstidenden.

Jeg vil gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) betegnede adskillige af hans Udfald som Udtryk for en forloren Indignation. Jeg er enig med det ærede Medlem for Middelfart i saa Henseende, kun paa et Punkt tror jeg nok, hans Indignation er ægte. Det er angaaende Manøvrerne og det, at jeg havde tilladt mig at rette en Henvendelse til den højtærede Minister angaaende disse. Det ærede Medlem sagde, at naar det var kommet til Brud mellem Venstre og Socialdemokraterne, var det, fordi der var Forskel paa deres Politik, det bundede i Politik. Det bundede i den Maade, hvorpaa vi vilde behandle de forskellige Spørgsmaal, det bundede maaske ogsaa i den Maade, hvorpaa vi ønskede at behandle Kantonnementspørgsmaalet. Det bundede rent politisk, ikke i det — sagde det ærede Medlem — at man var uenig om at dele Valgkredsene, men de Herrer Socialdemokrater kunde ikke stille sig anderledes, for ellers brød de deres Program. Vi have talt om dette Forhold før. Jeg har haft den Ære at veksle Ord med det ærede Medlem før derom. Det ærede Medlem har misforstaaet det, som man kalder Alliancen. Alliancen var ikke Fællesskab i Politik, men et Valgfællesskab, en Operation, i Kraft af hvilken to Partier forenede sig mod et tredje. En Henviisning til, at Venstres Politik ikke nu lige saa lidt som før er Socialdemokratiets Politik, begrundet ikke det, der skete i Foraaret, men Sandheden er jo den, — det vide alle, og saa er det heller ikke værd at sige andet, end hvad alle kunne se — at Socialdemokratiet nødvendigvis maa hævde sin egen Politik. I det Øjeblik Venstre blev Regering, maatte Bruddet komme. Socialdemokratiet kan i sin egen politiske Interesse ikke være tjent med at staa som Halen paa Regerings-